

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по подадена жалба от К.Н.В., ЕГН *****, с адрес с.***, чрез адв.Б.А. от САК, против наказателно постановление №23-4332-027782/17.11.2023 г., издадено от Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, с което на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП са наложени кумулативно две административни наказания: глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, за нарушение на чл.140б, т.2 от ЗДвП.

Жалбоподателят оспорва процесното НП, като неправилно и незаконосъобразно издадено, поради което иска неговата отмяна.

Навежда доводи за допуснато съществено процесуално нарушение на разпоредбите на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, изразяващо се в липса на точно описание на фактичестката обстановка, на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено.

Сочи, че не е извършил вмененото му нарушение на разпоредбата на чл.140б, т.2 от ЗДвП, а направените констатации от АНО са неправилни, а горното е довело до неправилно приложение на материалния закон.

Жалбоподателят, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.Б.А. от САК, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени процесното НП на посочените в жалбата основания. Допълнително се позовава на показанията на разпитания свидетел, които счита за интерпретация единствено на съдържанието на процесното НП, с посочване на общи, но не и конкретни детайли, поради което отчита същите като израз на негово субективно мнение, и като такова, те не могат да съставляват обективни данни за това, че автомобил с автоматична скоростна кутия може да извърши описания дрифт. Претендира присъждане на направените разноски в полза на жалбоподателя.

Ответната страна по жалбата, в лицето на АНО: Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по направените възражения в жалбата и по същество на правния спор. С придружаващото преписката писмо прави изично възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице да го обжалва и в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН. НП е връчено лично на жалбоподателя на 29.11.2023 г., съгласно вписаната дата на разписката върху НП, а жалбата против него е подадена чрез АНО на 05.12.2023 г., видно от отразената дата на поставения входящ номер върху нея, т.е. в предвидения в закона 14-дневен преклузивен срок, считано от датата на връчване на НП, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административнонаказателното производство против жалбоподателя В. започнало със съставяне на АУАН, Серия ГА, бл.№1047243, на 30.10.2023 г., от младши автоконтрольор при ОПП-СДВР – Р.Х.Б., в присъствието на един свидетел-очевидец при установяване на нарушението и при съставяне на акта, за това, че на 30.10.2023 г., в 11:38 часа, в гр.София, по ул.“Даскал Стоян Попандреев“, с посока на движение от ул.“Кумата“ към ул.“Околовръстен път“, управлява лек автомобил „Ауди А6“, с рег.№***, собственост на И.В.Г., ЕГН *****, като на връзката с ул.“Околовръстен път“, водачът използва пътищата за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари, извършвайки маневра, като преднамерено извежда МПС извън контрол, чрез презавиване, довеждайки до загуба на сцепление на гумите – дрифт, и водачът е сам в автомобила, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.140б, т.2 от ЗДвП.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателя, срещу подпис, на датата на неговото съставяне – 30.10.2023 г., без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят не се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и не представил писмени възражения пред наказващия орган в законоустановения срок.

Въз основа на направените в АУАН констатации, компетентно длъжностно лице: Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, след като възпроизвел изцяло описаната в акта фактическа обстановка, издал процесното НП, с което на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП наложил на жалбоподателя кумулативно две административни наказания: глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

Изложената по-горе фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетеля Б.; от приобщените по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП; справка картон на водач; три броя заповеди - за заемана длъжност от актосъставителя и АНО, ведно с акт за встъпване в длъжност на АНО, както и за възлагане на правомощия от министъра на вътрешните работи на актосъставителя и АНО, съобразно заеманите длъжности, да съставят АУАН и издават НП за нарушения на ЗДвП.

Съдът намира, че както АУАН, така и издаденото въз основа на него НП, са издадени от материално и териториално компетентни длъжностни лица, съобразно заеманата от тях длъжност, съгласно приложените три броя заповеди, в кръга на техните функции, по предвидените в закона форма и ред, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Изложената фактическа обстановка по отношение на вменено нарушение се установява по безспорен и категоричен начин от показанията на

разпитания в хода на съдебното следствие свидетел-очевидец на деянието Б.. Свидетелят Б., при заявен ясен спомен за случая, описва подробно обстоятелствата, във връзка с извършеното нарушение. Категоричен е в твърденията си, че на посочените дата, час и място, лично е възприел от разстояние от около 30 метра, извършения т.нар. дрифт от жалбоподателя с управляваното от него МПС. Свидетелят Б. е категоричен в какво се е изразила извършената маневра от жалбоподателя тогава, а именно: загуба на сцепление на предните колела, превъртане на гумите, движение на автомобила наляво, надясно, със завъртане на колелата. Категоричен е, че загубата на сцепление на предните колела е възможно да се постигне и с автомобил с автоматична скоростна кутия, която категоричност обосновава именно с личните си възприятия за извършения „дрифт“ от водача на процесното МПС, без наличие на обстоятелства, които да налагат предприемане на такава маневра, доколкото пътната настилка е била суха, а пътният участък с лек завой. Съдът намира, че показанията на свидетеля Б. са последователни, логични, непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена съвкупност, поради което съдът ги кредитира с доверие.

За да извърши нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП, водачът следва съзнателно да цели да ползва пътя за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение, а не просто да загуби контрол върху автомобила, което би съставлявало друго нарушение. Въпреки това, въпросът за субективната страна на деянието, включително – субективната цел на дееца, може да бъде изследван единствено, въз основа на установените негови обективни действия. В случая безспорно се установяват от събраните по делото доказателства такива действия по управление на МПС от страна на жалбоподателя В., които очевидно са несъвместими с ползването на пътя по предназначение. В този смисъл са събраните по делото доказателства, които по непротиворечив начин сочат, че действията на жалбоподателя В. са били тенденциозни и умишлени. Не на последно място следва да се отбележи, че жалбоподателят В. е бил спрял за проверка от полицейските служители, именно заради неговото поведение на инкриминираните дата, час и място, изразяващо се в умишлено дрифтене по процесния пътен участък, като последният никога не е твърдял, че извършеното от него е случайно, по други причини и др. Същевременно, жалбоподателят не ангажира никакви доказателства, че действията му на процесните дата, час и място се дължат на други обстоятелства – време, пътни условия, обстановка и т.н., в какъвто смисъл по настоящото дело липсват данни. Всичко това, в светлината на обективно констатираните действия на жалбоподателя В., прави крайно хипотетично предположението, че описаните в АУАН и НП действия са обективно невъзможни само поради факта, че управляваният от него лек автомобил е с автоматична скоростна кутия. В процесните АУАН и НП изчерпателно е посочено с каква цел жалбоподателят е използвал пътя, отворен за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с

неговото предназначение за превоз на хора и товари, а направеното фактическо описание в тях, изцяло съответства на събраните по делото доказателства. В случая следва да се прави разлика между пряката субективна цел на дееца и неговия по-общ мотив, който може да бъде например – да се забавлява и др. подобни, които обаче не подлежат на изследване в административнонаказателното производство, съответно - на описание в АУАН и НП.

Ето защо, съдът намира, че жалбоподателят В. е извършил вмененото му нарушение, както от обективна, така и от субективна страна, тъй като е използвал пътя, отворен за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, чрез извършване на маневра, при която преднамерено извежда МПС-то извън контрол, чрез презавиване, довеждайки до загуба на сцепление на гумите, или т.нар. дрифт.

В процесните АУАН и НП, действията на жалбоподателя са описани възможно най-подробно и изчерпателно, доколкото е описано точно установеното движение на управляваното от него МПС. И в двата акта е дадена правилна правна квалификация на действията на жалбоподателя, поради което съдът намира, че не е допуснато нарушение на материалния закон. Санкционната разпоредба на чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП предвижда да се налага на виновния водач за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, т.е. законодателят е предвидил наказание в абсолютен размер, без да предоставя възможност на АНО да индивидуализира същото в определени граници. Санкционната разпоредба е приложена правилно, поради което следва неизбежният извод, че така наложеното наказание отговаря на тежестта на установеното нарушение.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно издадено.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.63д от ЗАНН, ответната страна по жалбата има право на присъждане на разноски по реда на АПК. Правоимащата страна не прави такова искане, не ангажира доказателства за направени разноски в настоящото производство, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос.